

Imatge en moviment (Gèneres i Moviments)

Imatge en moviment (Resum de continguts)

Lloc: Campus IOC
Curs: Cultura audiovisual I (Bloc 2)
Llibre: Imatge en moviment (Gèneres i Moviments)
Imprès per: Francesc Casabella Planas
Data: dimecres, 14 març 2018, 13:27

Índex

MOVIMENTS cinematogràfics

GÈNERES cinematogràfics

Cinema espanyol i català

MOVIMENTS cinematogràfics

Al llarg dels anys el cinema ha anat canviant per adaptar-se als moviments de l'època o essent ell qui iniciava formes diferents d'executar o narrar les històries:

- Cinema soviètic
- Surrealisme
- Expressionisme Alemany
- Neorealisme
- Nouvelle vague i free cinema
- Cinema vérité
- Dogma 95.
- Cinema d'Autor

Presentació amb PWP amb característiques de moviments cinematogràfics a destacar.

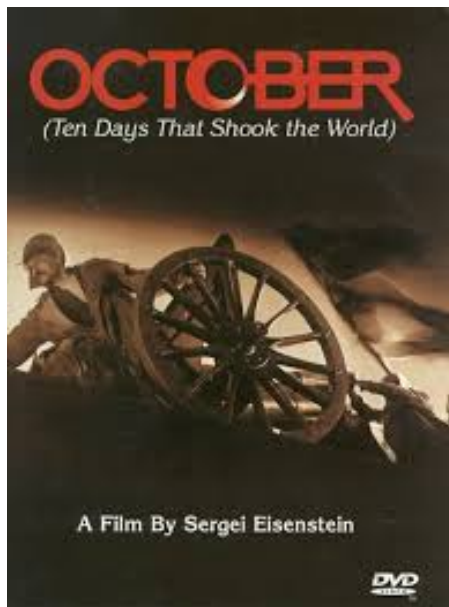
Cinema soviètic

En sentit estricte, és el nombre que s'acostuma a donar al corrent avantguardista integrat per artistes com **Serguéi Eisenstein**, **Lev Kuleshov**, **Vsévolod Pudovkin** y **Dziga Vértov**.

L'ideari del cinema soviètic passa per la màxima "Un cine revolucionari per a la revolució. L'ideal bolxevic era mostrar al món el triomf de la Revolució, i per això no es conformaven a mostrar el que estava succeint a l'URSS, sinó que creien necessari mostrar-ho d'una manera revolucionària.

La segona màxima del cinema soviètic era "L'experimentació com a sistema". A conseqüència de la nacionalització del país, en l'àmbit de la nova art visual, la Unió Soviètica va ser una fàbrica constant d'idees innovadores i de teories cinematogràfiques.

- Web molt interessant i amb informació detallada sobre el **cinema soviètic**.

Oktyabr/Octubre (**S.M. Eisenstein**, 1925)

Konets Sankt-Peterburga/La fi de Sant Petersburg (**Vsevolod Pudovkin**, 1927)

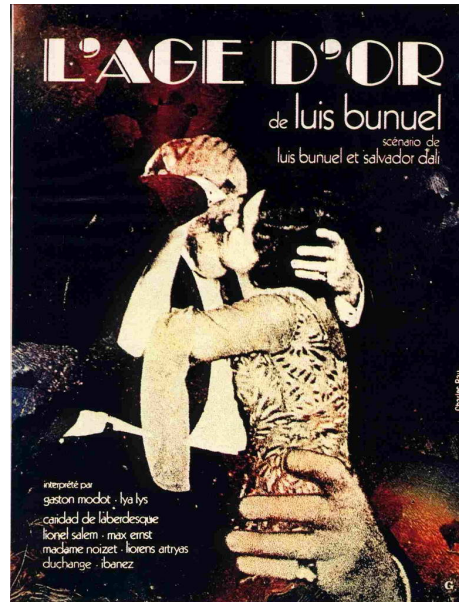
Surrealisme

També conegut com a suprarrealisme o superrealisme (del francès *surréalisme*), és el moviment d'avantguarda més important del període d'entreguerres, i molt possiblement el més influent de tots ells. Va ser creat el 1924 a partir, i al voltant del Manifest surrealista d'**André Breton**, el seu guia espiritual. Aquest moviment artístic, intel·lectual i cultural en general s'orienta al voltant de la persecució de l'alliberament de la ment, emfatitzant les facultats imaginatives i crítiques de l'inconscient i l'assoliment d'un estat diferent de, "més que" i més veritable que la realitat tangible i quotidiana: el "surreal", per sobre de la realitat.

El moviment surrealista resumeix una de les tendències avantguardistes més originals del segle XX. En evolucionar a partir de certes nocions del dadaisme, el surrealisme va admetre entre els seus principis fundacionals l'automatisme en la creació. Fent que l'inconscient es convertís en animador de tota proposta, independentment de la seva correcció moral o del seu respecte a les normes imposades per la tradició estètica. Òbviament, els artistes van fer servir en tot moment la teoria psicoanalítica de Sigmund Freud, particularment en el referit a la construcció psíquica del desig i la sexualitat. El moviment va atreure els joves més avantguardistes d'Europa, la veritat és que van trigar a travar-se totes les seves expressions. De fet,

encara que immediatament es va donar una literatura surrealista i molt ràpid va haver-hi pintors i escultors que van aconseguir aquesta mateixa dimensió subversiva, va trigar temps a manifestar-se una cinematografia surrealista.

- Web molt interessant i amb informació detallada sobre el **surrealisme**.

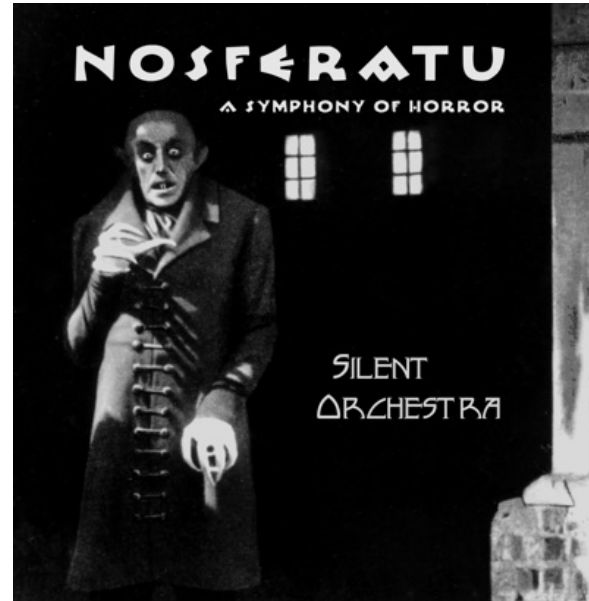
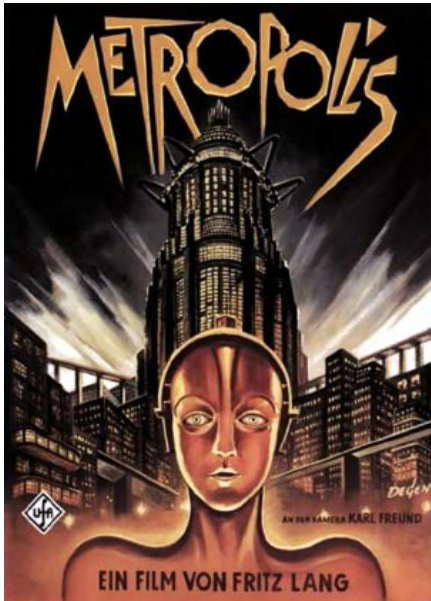
Un Chien Andalou/ Un gos andalús (**Luís Buñuel i Salvador Dalí**, 1929)

L'Âge d'Or/ L'edat d'or (**Luís Buñuel i Salvador Dalí**, 1930)

Expressionisme Alemany

Abans de precisar un moviment cinematogràfic, l'expressionisme va ser un corrent pictòric, iniciada en 1911. Amb tot, la referència pictòrica no és casual quan es parla d'expressionisme cinematogràfic. A diferència del que succeeix amb altres moviments, aquest corrent no es va fundar en una filosofia peculiar, comuna en tots aquells que hi van participar. Molt al contrari, els cineastes expressionistes van trobar en la seva estètica l'element comú. Per aquesta raó, l'estudi inicial d'aquesta fórmula es mou entre dos eixos: l'ús dels decorats i la qualitat tenebrosa de la seva fotografia. Rodats sempre en estudis, els films expressionistes emfatitzaven la inquietud més sublim a través de tots els elements al seu abast, des del maquillatge fins als moviments de càmera, passant per un tipus d'ambientació deliberadament artificial, de vegades desfigurada, com si el fotograma fos un marc sobre el qual delinear aquesta gamma de contrastos.

- Web molt interessant i amb informació detallada sobre l'**expressionisme alemany**.

Metropolis/ Metropolis (**Fritz Lang**, 1926)

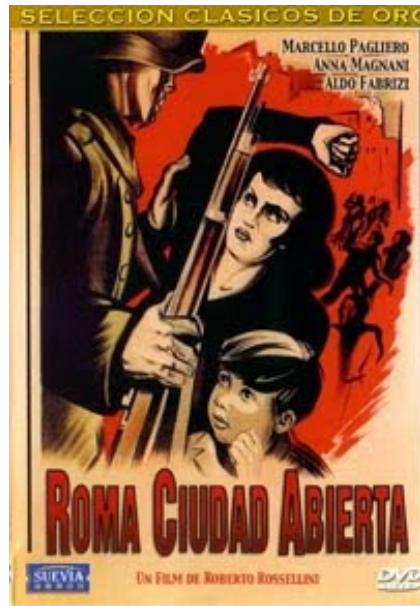
Nosferatu, eine Symphonie des Grauens/ Nosferatu (**F.W.Murnau**, 1922)

Neorealisme italià

El neorealisme italià va ser un moviment cinematogràfic sorgit a Itàlia durant la postguerra de la Segona Guerra Mundial, dels quals els principals representants van ser **Roberto Rossellini**, **Luchino Visconti** y **Vittorio de Sica**. Moviment del cinematogràfic que ha conquistat major fama en tot el món, per a molts crítics, constitueix la contribució més gran d'Itàlia a la història i desenvolupament de la cinematografia mundial.

Si hi ha un terme que resumeix tota una filosofia a l'hora de plantejar l'ofici cinematogràfic, aquest és el neorealisme. En tot cas, l'etiqueta neorealista no suposa una avantguarda, sinó una tornada a valors ja existents en la cinematografia anterior, tant a Itàlia com en l'URSS i el Regne Unit. Valors que, d'altra banda, eren els mateixos que després van defensar els teòrics francesos del cinéma vérité. Les qualitats que van venir a definir el conjunt tampoc eren noves, però van reaparèixer en un entorn summament propici. Entre aquests ingredients cal assenyalar l'ocupació d'actors no professionals, el naturalisme a l'hora de plasmar la trama, l'ús de localitzacions reals i el rebuig del pintoresc i estereotipat en els personatges, de manera que fos possible commoure i, alhora, estimular la reflexió sociopolítica.

- Web molt interessant i amb informació detallada sobre el **neorrealisme**.
- Web molt interessant i amb informació detallada sobre els **directors Fellini i Passolini**.

Roma, città aperta/ Roma, ciutat oberta (**Roberto Rossellini**, 1945)

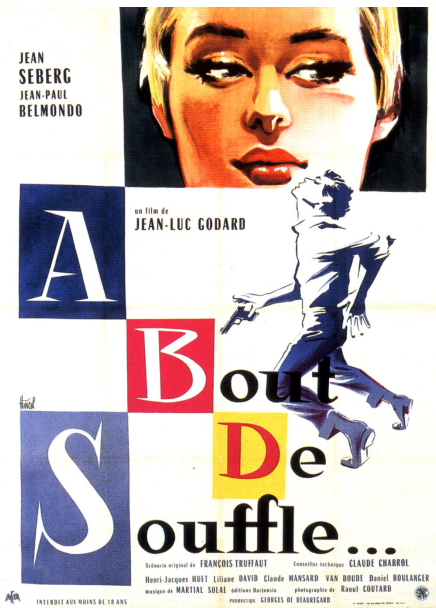
Sciuscià (**Vittorio De Sica**, 1946)

Nouvelle vague i free cinema

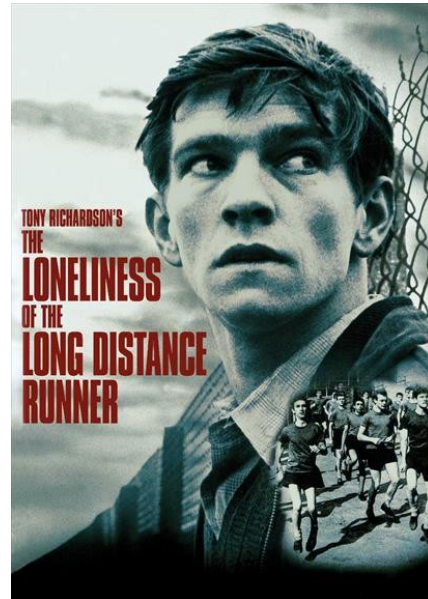
Moviment aparegut a França al final dels anys 1950. El terme apareix sota la ploma de Françoise Giroud a L'Express del 3 d'octubre de 1957, en una enquesta sociològica sobre els fenòmens de generació. És reprès per **Pierre Billar** el febrer de 1958 a la revista Cinéma 58'. Aquesta expressió és atribuïda a les noves pel·lícules distribuïdes el 1959 i principalment aquelles presentades al Festival de Canes d'aquell any.

Els directors eren molt crítics amb tots els models clàssics i amb les estructures narratives tancades. Tots ells, entre els quals destaquen **François Truffaut**, **Jean-Luc Godard**, **Claude Chabrol**, **Jacques Rivette** o **Éric Rohmer**, havien fet de guionistes abans. Com a precursor, sobresurt la figura de **Jean Pierre Melville**. Era un grup heterogeni que tenia en comú el poc pressupost que necessitaven per rodar, la llibertat creativa, l'espontaneïtat, la gran cultura cinematogràfica de cadascun dels membres i, sobretot, les ganes d'experimentar amb la càmera.

- Web molt interessant i amb informació detallada sobre la **novelle vagué**.
- Web molt interessant i amb informació detallada sobre el **free cinema**.

À bout de soufflé (Jean-Luc Godard, 1959)
 Bande à part (Jean-Luc Godard, 1964)

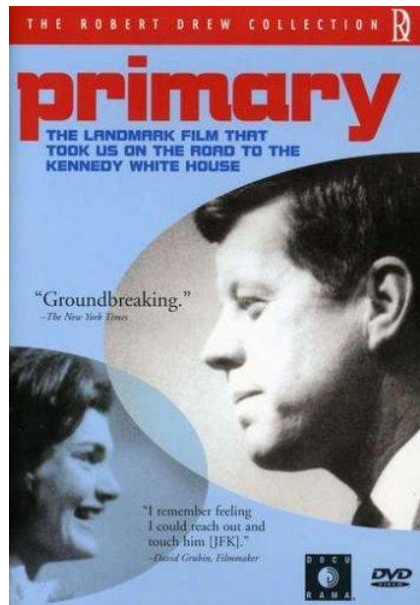

Les quatre cents coups/ Els 400 cops (François Truffaut, 1959)
 The Loneliness of the Long Distance Runner/ La soledat del corredor de fons (Tony Richardson, 1962)

Cinema vérité

Les característiques d'aquest corrent cinematogràfic provenen del documental, i més específicament, documentals rodats amb càmera portàtil i un equip de so sincronitzat. El disseny d'equips de filmació més petits i manejables va ser indispensable perquè els documentalistes ampliessin el seu marge de maniobra i, a un temps, desenvolupessin un estil narratiu capaç d'influir en els cineastes dedicats a la ficció. Òbviament, els teòrics del nou estil van reclamar l'herència d'un cineasta soviètic, **Dziga Vertov**, que anys enrere havia plantejat aquesta eficaç metàfora que es va donar a cridar Cinema-Ull, per identificar tots dos conceptes.

El Cinema Verité era un estil de fer cinema que va aparèixer a Paris , arran del documental Primary de **Richard Leacock** , el 1960 . Aquest documental rodat per encàrrec de la revista " Life " , tractava dels intents de John F. Kennedy i Hubert Humphrey , d'aconseguir la nominació del Partit demòcrata , per a la campanya presidencial de 1960.

Primary (**Richard Leacock**).

Dogma 95.

És un moviment fílmic desenvolupat el 1995 pels directors danesos **Lars von Trier**, **Thomas Vinterberg**, **Kristian Levring** i **Søren Kragh-Jacobsen**. La seva meta és produir pel·lícules simples, sense modificacions en la post-producció, posant èmfasi en el desenvolupament dramàtic.

Els directors en qüestió es comprometien a tractar les seves pel·lícules respectant una sèrie de normes estrictes a partir de les quals buscaven trobar la veritat profunda. Les pel·lícules filmades d'acord a aquest moviment han de ser filmades en escenaris naturals evitant les escenografies armades en els estudis, amb càmera en mà o a l'espatlla, gravada amb so directe i sense musicalitzacions especials. Totes aquestes especificacions busquen donar a la història un to més realista. Dogma era l'intent més audaç i conspicu de reinventar el cinema des de Jean-Luc Godard.

Idioterne (**Lars von Trier** 1998).

Cinema d'Autor

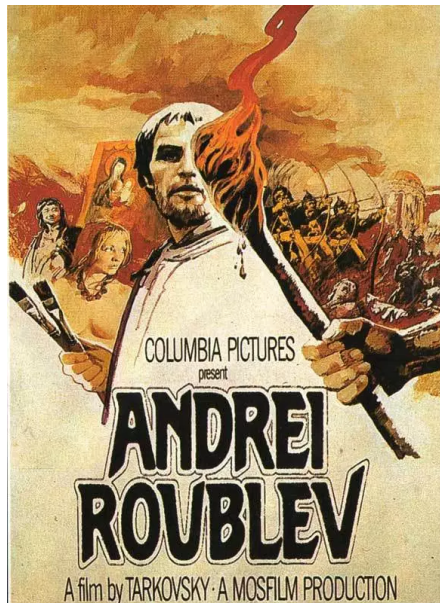
El concepte de cinema d'autor va ser encunyat pels crítics per a referir-se a un cert cinema on el director té un paper preponderant en la presa de totes les decisions, i on tota la posada en escena obeeix a les seves intencions. Sol anomenar-se d'aquesta manera a les pel·lícules realitzades basant-se en un guió propi i al marge de les pressions i limitacions que implica el cinema dels grans estudis comercials, la qual cosa li permet una major llibertat a l'hora de plasmar els seus sentiments i inquietuds en la pel·lícula.

Sichinin No Samurai/ Els set samurais (**Akira Kurosawa**, 1954)

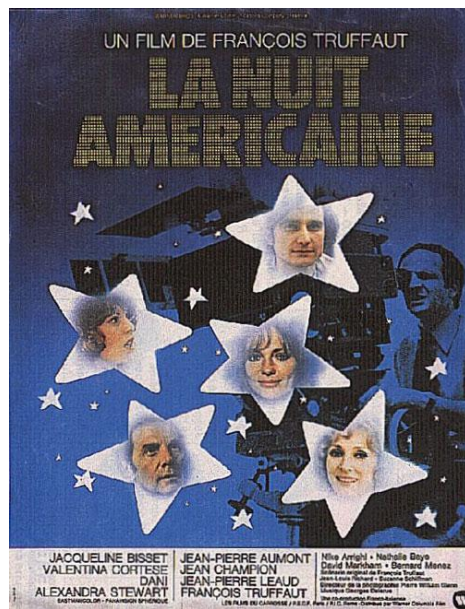
Smultronstället / Maduixes silvestres (**Ingmar Bergman**, 1957)

Andrey Rubliov/ Andrei Rubliov (**Andrey Tarkovskiy**, 1966)

Amarcord (**Federico Fellini**, 1973)

La nuit américaine/ La nit americana (**François Truffaut**, 1973)

Der Amerikanische Freund/ L'amic americà (**Wim Wenders**, 1977)

GÈNERES cinematogràfics

En les primeres produccions el gènere de les pel·lícules era encarcarat, amb característiques molt delimitades que ajudaven a l'espectador a comprendre ràpidament la pel·lícula i al fet que l'autor creés el que volgués i l'espectador ho esperés. Però aproximadament després de la Segona Guerra Mundial els gèneres van començar a barrejar-se o a adulterar la seva essència creant diverses produccions.

Els gèneres cinematogràfics es classifiquen segons els elements comuns de les pel·lícules que abastin, originalment segons els seus aspectes formals (ritme, estil o to i, sobretot, el sentiment que busquin provocar en l'espectador). Alternativament, els gèneres cinematogràfics es defineixen per la seva ambientació o pel seu format.

- PowerPoint sobre Gèneres cinematogràfics molt ben detallats amb **les seves característiques pròpies**.

Els gèneres cinematogràfics següents són sovint concretats per a formar subgèneres, i també poden ser combinats per a formar gèneres híbrids. Els comentaris que s'expliquen a continuació estan extrets de <http://salvicanadell.cat>.

No es posen exemples en cadascun perquè es prefereix que l'alumnat ho realitzi a l'activitat de Glossari que està preparada dins l'aula.

- **Cinema Fantàstic**

El cinema fantàstic és aquell gènere de pel·lícules que empra trames on juga un paper important la màgia, els mons de fantasia, les criatures inexistents o les aventures ubicades en un marc no realista. Està fortament influït per la literatura fantàstica, de la qual neix. Els subgèneres predominants són la fantasia èpica, ambientada en un futur multiplanetari o en un marc que recorda a l'Edat Mitjana però amb races i mags; el cinema de superherois i el cinema d'aventures on intervenen elements sobrenaturals, usualment dirigit al públic infantil. L'auge d'aquest gènere es va viure a partir dels anys 80, amb una revifada amb el canvi de segle.

- **Aventura**

És un gènere cinematogràfic d'ampli abast, ja que engloba altres gèneres cinematogràfics com el western i la ciència-ficció. Mostra un món heroic de combats i aventures, on sol haver-hi molta acció i valors del mite. Les seves característiques generals són: tractament intranscendent i pseudodramàtic dels conflictes que planteja, les escenes de molta acció: batalles, persecucions sovint es filmen en plans curts, personatges estereotipats i antitètics (un heroi fort, valerós i un dolent), els personatges lluiten per un objectiu: tresor, resolució d'un misteri, rescat de persones, premissa: El bé sempre preval sobre el mal, els protagonistes travessen per

obstacles i sofreixen una transformació al llarg de la història, l'acció dramàtica ocorre allunyada dels espais quotidians. Sempre en llocs poc usuals: selves, deserts, galàxies, etc., sovint l'acció succeeix en el passat i se li dóna més pes a l'ambientació, vestuari i efectes especials que al guió.

- **Acció**

El cinema d'acció és un gènere cinematogràfic on la història és contada mitjançant acció física, oposada al diàleg. L'acció normalment implica els esforços individuals per part de l'heroi. Mentre l'acció ha estat un element típicament del cinema, es comença a parlar de cinema d'acció com a gènere propi a partir dels anys 70, quan es desenvolupa. Està relacionat amb el thriller i el cinema d'aventures.

Ha estat un gènere treballat per la majoria dels estudis cinematogràfics, si bé no han tingut massa presència en la crítica, que ho considera un gènere menor. Al llarg del temps han estat dirigits a l'audiència masculina, especialment d'adolescents als 40 anys, tot i que des de mitjans de la dècada dels 90, diversos directors han afegit heroïnes protagonitzant les pel·lícules, reforçant l'arquetip de la dona forta.

- **Terror**

El cinema de terror és un gènere filmic que busca causar por i angoixa en l'espectador. Sovint juga amb els efectes especials, la creació d'atmosferes inquietants i la música per provocar ensurts o nerviosisme en el públic. Les primeres cintes tenien una atmosfera basada en la novel·la gòtica i els relats literaris del Romanticisme. Després es van especialitzar en la filmació de criatures monstruoses, formant sovint sagues on intervenia el misteri i l'acció. El terror ha anat passant a l'àmbit privat, de manera que el que causa més por és justament l'aparença de normalitat de determinades situacions, que mostren a l'espectador que allò que veu a la pantalla podria ser real.

- **Ciència-ficció**

Com acostuma a passar amb altres gèneres, la ciència-ficció pot incorporar tot tipus de característiques d'altres disciplines. Si hem de buscar allò que la fa diferent dels altres i la constitueix com a quelcom a part, això seria l'especulació amb elements del món actual, projectant-los en un futur més o menys proper, a diferència de la fantasia, que juga amb mons paral·lels o ambientats en un passat i amb més presència del sobrenatural. Això, òbviament, requereix una anàlisi de la situació inicial de la qual es parteix, i una reflexió sobre la possible evolució de les coses. Es podria dir que el que la diferencia del gènere de fantasia és que en aquesta es poden canviar tants elements de la realitat com es vulgui, mentre que en la ciència-ficció es tendeix a canviar-ne un, i fer una hipòtesi de com seria amb aquest factor diferent.

- **Cinema negre/ Thriller**

Un thriller és una pel·lícula de suspens. Les trames generalment estan lligades amb subgèneres com terror (és el principal), i acció o poden ser simplement suspens. El thriller pur (sense combinar) tracta generalment d'un misteri per resoldre que els portarà a descobrir una cosa que no esperaven, el thriller pur no necessàriament

està lligat amb el terror i potser no surt de por com monstres o zombis. Un tema comú entre aquest gènere són els assassins serials.

- **Cinema bèl·lic**

Són moltes les pel·lícules que han pres la guerra com a temàtica principal dels seus arguments. Totes elles han estat englobades sota l'epígraf de cinema bèl·lic que, a causa de la gran quantitat de films que aplega, es pot considerar gairebé com un gènere o subgènere a cavall del cinema d'aventures, el cinema històric i el documental.

Aquest és un gènere que s'ha establert amb més força en temps de conflictivitat, (Segona Guerra Mundial, Guerra de Corea, Guerra del Vietnam...).

Tot i que el tema bàsic és la guerra i tot allò que aquesta suposa, el cinema bèl·lic ha passat per diferents registres que s'han anat alternant al llarg del segle XX. Les pel·lícules han ofert una gran varietat de posicionaments respecte a allò que és o representa una guerra. En molts casos s'ha mostrat la guerra com un instrument necessari o com un engranatge que funciona a la perfecció. En d'altres casos el cinema ha servit per enfortir els seus participants psicològicament, donant visions esbiaixades sobre l'enemic i heroïtzant el propi exèrcit. En aquests casos domina l'acció, la proesa, el fet heroic, la confrontació amb l'enemic, la batalla i la victòria final. En moltes altres pel·lícules, però, la guerra ha estat definida per les seves conseqüències, mostrant-la com una solució absurda i irracional. En aquests casos predominen les experiències personals, les relacions entre les persones i la presa de consciència dels resultats reals provocats per la guerra.

- **Romàntic**

El cinema romàntic és un gènere cinematogràfic que es caracteritza per retratar arguments construïts d'esdeveniments i personatges relacionats amb l'expressió de l'amor i les relacions romàntiques. El cinema romàntic se centra en la representació d'una història amorosa de dos participants, la qual travessa les principals etapes de la concepció de l'amor com el seguici i el procés nupcial.

- **Comèdia**

Pel·lícules amb humor o que intenten aconseguir provocar el riure de l'audiència. Juntament amb el drama, horror i la ciènciaficció, la comèdia és un dels més importants gèneres cinematogràfics.

El cinema còmic o cinema de comèdia, que es caracteritza per la inclusió de gags, acudits o bromes, tant visuals com verbals. El regador regat (1896), pel·lícula francesa dels germans Lumière, es considera la primera comèdia de la Història del cinema.

- **Melodrama / Drama**

El drama sempre planteja conflictes entre els personatges principals de la narració fílmica i provoca una resposta emotiva en l'espectador, a qui commou, pel fet que interpel·la la seva sensibilitat. Els problemes dels personatges estan relacionats amb la passió o amb problemes interiors. La temàtica d'aquest tipus de pel·lícules és diversa, però el seu eix principal és l'amor. Quan l'èmfasi en el amorós/emocional és exagerat, el drama es coneix com melodrama: en ell, els personatges queden limitats al caràcter simplista de bons o dolents.

- **Western**

El western és bàsicament un gènere cinematogràfic d'acció del qual se situa al Far West, principalment durant la segona meitat del segle XIX. Aparegut des dels primers anys del cinema mut, és un gènere essencialment clàssic, vinculat sobretot a la indústria cinematogràfica de Hollywood.

No hi ha cap altre país que hagi sabut popularitzar millor a través de l'art els fets i els protagonistes de l'expansió de la seva frontera com ho han fet els Estats Units amb el western. Encara que no totes eren de bona qualitat, aquestes produccions han captivat l'atenció del públic, especialment entre els anys 30 i els 60 del segle XX.

- **Musical**

El cinema musical és un gènere cinematogràfic en el qual s'inclouen cançons cantades pels personatges. Aquestes cançons, sovint ballades i coreografiades, solen servir per a desenvolupar la trama o els personatges de la pel·lícula, tot i que no sempre sigui el cas. Va ser un desenvolupament natural del teatre musical i va aparèixer així que el cinema va esdevenir sonor: *The Jazz Singer* (1927, Estats Units), considerada la primera pel·lícula parcialment sonora, va ser alhora la primera pel·lícula musical de la història; el 1931, el primer film sonor xinès va ser igualment un musical, *La cantant Hong Midan*, de Hong Sen, i el mateix any va estrenar-se *Alam Ara*, d'Ardeshir Irani a l'Índia, país on aquest gènere es cultivarà sense interrupció fins a l'actualitat.

- **Històric / Èpic**

Cinema històric o cinema d'època és un gènere cinematogràfic caracteritzat per l'ambientació en una època històrica determinada, tant si els fets i personatges representats són reals com si són imaginaris, però versemblants, de forma semblant a la novel·la històrica. Les pel·lícules històriques en algunes ocasions són recreacions cinematogràfiques de la biografia d'algun personatge històric rellevant (**biòpics**) o adaptacions d'obres literàries (**guió adaptat**).

- **Animació**

- **Documental**

A continuació hi ha un llistat de mítiques pel·lícules que representen els seus gèneres, **és bo reconèixer les seves característiques.**

Cinema fantàstic/Aventura _____

King Kong/ King Kong (Arthur C. Schoedsack y Merian C. Cooper, 1933)

Raiders of the lost ark/ A la recerca de l' arca perduda (Steven Spielberg, 1981)

Terror _____

Alien (Ridley Scott, 1979)

Frankenstein (James Whale, 1931)

Ciència ficció _____

2001 a Space Odyssey/ 2001: una odissea de l'espai (Stanley Kubrick, 1968)

Star Wars / La guerra de les galaxies (George Lucas, 1977)

Blade Runner (Ridley Scott, 1982)

Cinema negro/thriller _____

The Big Sleep/ El son etern (Howard Hawks, 1946)

North by Northwest/ Perseguit per la mort (Alfred Hitchcock, 1959)

The Third Man/ El tercer home (Carol Reed, 1949)

Cinema bè·lic _____

Apocalypse Now (Francis Ford Coppola, 1979)

Comèdia _____

Duck Soup/ Sopa d'ànec (Leo Mc Carey, 1933)

Modern Times/ Temps Moderns (Charles Chaplin, 1936)

A Night at The Opera/ Una nit a l'òpera (Sam Wood, 1935)

Melodrama _____

Casablanca (Michael Curtiz, 1942)

Out of Africa/ Memories d'Africa (Sidney Pollack, 1985)

Western _____

Stagecoach/ La diligència (John Ford, 1939)

The Searchers/ Centaures del desert (John Ford, 1956)

The Man Who Shot Liberty Valance/ L'home que va matar Liberty Valance (John Ford, 1962)

Rio Bravo (Howard Hawks, 1959)

Per Qualche Dollari in Più/ La mort tenia un preu (Sergio Leone, 1965)

Musical _____

Singing In The Rain/ Cantant sota la pluja (Stanley Donen y Gene Kelly, 1952)

The Band Wagon/ Melodies de Broadway (Vincente Minnelli, 1953)

Cabaret (Bob Fosse, 1972)

Documental _____

Berlin, die sinfonie der grosstadt (Walther Ruttmann, 1927)

Nanook Of The North/ Nanook l'esquimal (Robert Flaherty, 1922)

Chelovek s kino-apparatom/ L'home amb la càmera (Dziga Vertov 1929)

Animació _____

Aladdin (Ron Clements & John Musker, 1993)

Mononoke- Hime/ La princesa Mononoke (Hayao Miyazaki, 1997)

Toy Story (John Lasseter, 1995)

Més informació a:

<http://culturaaudiovisual.salvicanadell.cat/index.php/generes/384-4-generes-cinematografics>

Cinema espanyol i català

Evolució històrica del cinema espanyol

El cinema espanyol té una enorme importància documental per conèixer l'evolució històrica de la societat a Espanya. A més, el cinema espanyol no només ha estat durant dècades un entreteniment de masses, sinó també un document històric i artístic de primer ordre. Ocupa actualment i de manera general una posició secundària a escala mundial si es compara amb el cinema produït pels països anglosaxons, sobretot Estats Units. El cinema espanyol destaca principalment per la figura de Luís Buñuel, director i les produccions espanyoles varen tenir una gran influència a Europa (a través de França) i Iberoamèrica (a través de Mèxic) i els esporàdics èxits internacionals de directors com Segundo de Chomón, Florián Rey, Juan Antonio Bardem, Luis García Berlanga, Carlos Saura, Jesús Franco, Antonio Isasi-Isasmendi, Mario Camus, Pedro Almodóvar o Alejandro Amenábar.

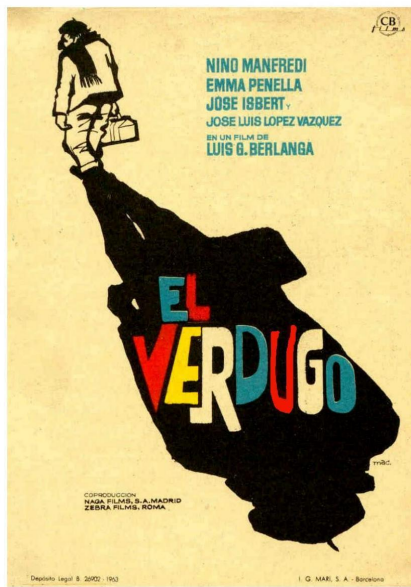
- PowerPoint amb més informació sobre Cinema espanyol i català.

Bienvenido Mr Marshall (**Luis García Berlanga**, 1953)

Muerte de un ciclista (**Juan Antonio Bardem**, 1955)

El Verdugo (**Luis García Berlanga**, 1963)

El espíritu de la colmena (**Víctor Erice**, 1973)

Mujeres al borde de un ataque de nervios (**Pedro Almodóvar**, 1988)

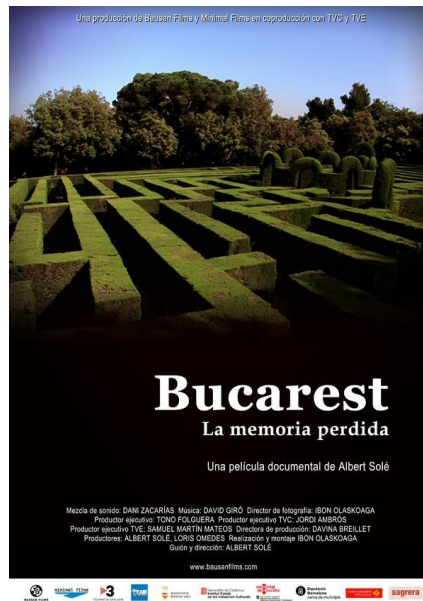
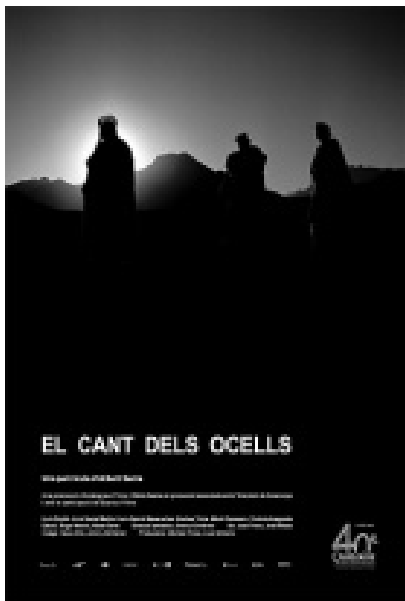
Cinema català

El cinema en català va recuperar el seu vigor el 1975 quan, amb la finalitat de la dictadura franquista, es permeten les manifestacions culturals en llengua catalana, i es funda l'Institut del Cinema Català. En els darrers anys Barcelona s'ha distingit en la indústria cinematogràfica per la seva capacitat i qualitat de producció en els camps de l'animació, els dibuixos animats, el rodatge i producció d'espots publicitaris, i el doblatge.

Barcelona, ciutat de fires i congressos de tot tipus, també celebra diverses trobades anuals de temàtica cinematogràfica. A la ciutat se celebren certàmens de prestigi com la Mostra Internacional de Films de Dones, que té lloc des de l'any 1992, o el Festival Internacional Documental de Barcelona, que té lloc des del 2000. D'altra banda, a Barcelona també s'hi celebra el Festival Internacional de Cinema Eròtic de Barcelona.

Però Barcelona no és, ni de bon tros, l'única ciutat dels Països Catalans on existeix activitat cinematogràfica. El Festival Internacional de Cinema de Catalunya, conegut com el Festival de Cinema de Sitges, va ser inaugurat el 1967, i està considerat un dels millors certàmens cinematogràfics d'Europa, i el número 1 en l'especialitat de cinema fantàstic. A Lleida se celebra cada any la Mostra Internacional de Cinema Llatinoamericà. I Girona compta amb el Museu del Cinema.

Panorama actual del cinema català: Premis Gaudí

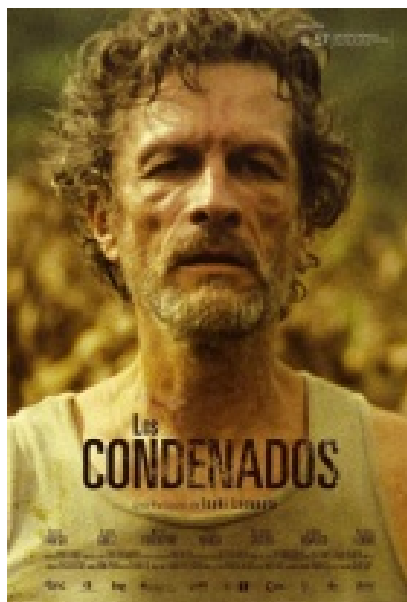
El cant dels ocells (**Albert Serra**, 2008)

Bucarest, la memòria perduda (**Albert Solé Bruset**, 2008)

El palla i el führer (**Eduard Cortés**, 2007)

Tres dies amb la família (**Mar Coll**, 2010)

Los condenados (**Isaki Lacuesta**, 2009)

Pa negre (**Agustí Villalonga**, 2010)

Bicicleta, cullera, poma (**Carles Bosch**, 2010)

Més informació a:

<http://www.academiadelcinema.cat/ca/>

<http://www.academiadelcinema.cat/ca/premis-gaudi-ca>

<http://sitgesfilmfestival.com/cas/>